

A close-up profile of a woman's face inside a space helmet. The helmet's visor is visible, and the background is a dark, starry space. The lighting is warm, highlighting the contours of her face.

SKRZ PRÁZDNOTU

Host

S. K. Vaughn

SKRZ PRÁZDNOTU

S. K. Vaughn

SKRZ PRÁZDNOTU

S. K. Vaughn

Přeložil Aleš Drobek

BRNO 2020

Across the Void

Copyright © S. K. Vaughn, 2019

First published in 2019 by Sphere, An imprint of Little,
Brown Book Group

Cover photos by Andreas Kuehn / DigitalVision via Getty
Images and by mazalis and Olly / Shutterstock.com

Cover design by Ceara Elliot

Translation © Aleš Drobek, 2020

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2020
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-411-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-0563-0 (ePub)

ISBN 978-80-275-0564-7 (MobiPocket)

Věnováno Pokey. Můžeme být čímkoli.

Láska neuznává hranice. Překonává překážky,
přeskakuje ploty, proráží stěny a do cíle přichází
plná naděje.

MAYA ANGELOUOVÁ

V Boha nevěřím. Ale hodně se o ni zajímám.

ARTHUR C. CLARKE

DUBEN 2045
BOURNEMOUTH, SPOJENÉ KRÁLOVSTVÍ

„Už jsi moc daleko.“

Eve stála na okraji zahradního rybníka a ve slábnoucím jarním světle jí na tváři vystupovaly ustarané vrásky. Mohla za ně její desetiletá dcerka May, která ve své oblíbené žluté koupací čepici a brýlích stejné barvy rozstříkovala zelenou vodu na všechny strany. Když May viděla, jak se máma tváří, spokojeně se usmála. Byl to pro ni důkaz, že dělá něco opravdu nebezpečného.

Eve nebyla kdovíjak přecitlivělá matka, ovšem Mayin nápad doplatit až na protější stranu kalného rybníka, a navíc pod vodou, jí nepřišel ani zábavný, ani rozumný. Zvedla ručnick a zavolala:

„Stejně už je čas na večeři. Tak už z toho žabince vylez a...“

„Potkáme se na druhé straně!“ křikla May a zmizela pod hladinou.

„Sakra,“ zaklela Eve.

May se zaradovala ještě víc, když pod vodou uslyšela tu ztlumenou nadávku. Dvojnásob jí to pobídlo k tomu, aby matce dokázala, že svůj úkol hravě zvládne. Začala ze všech sil kopat nohama, a když usoudila, že urazila slušnou vzdálenost, na okamžik se vynořila, aby se podívala, jaký pokrok udělala. Sklícilo ji, když zjistila, že jí chybějí ještě dvě třetiny cesty a přitom ji už teď zmáhá únava. Ve studené vodě jí tuhle svaly a zrychloval se jí dech. A jako by to nestačilo, Eve

využila příležitosti a začala na ni rozčileně volat, aby okamžitě vylezla ven dřív, než se utopí.

Utopí.

May byla od raného věku výbornou plavkyní, na svá léta nadprůměrně nadanou a silnou. Představa, že umře v prostředí, v němž se cítila tak pohodlně a sebejistě, snad ještě více než na souši, jí přišla nesmyslná — až do onoho dne v rybníku. S každým tempem jí těžkly končetiny a stále ostřeji ji píchalo v plicích. Když se prve vynořila, rychle se nadechla, ale nyní jí vzduch znovu docházel. Konečně uslyšela hlásek, který jí kdesi v koutku mysli připomínal matčino varování před tímto rybníkem. Voda zde byla studená dokonce i v létě, protože slabé slunce ji nikdy neohřálo hlouběji než pár desítek centimetrů od matné, zachmuřené hladiny.

Jenže já jsem skvělá, pomyslela si May odhodlaně. *Výjimečná.*

Její vnitřní roztleskávačka ji v minulosti motivovala vždy spolehlivě, May však dnes ta slova v bolestivě studených uších připadala prázdná. A tak spolkla hrdost a znovu se vynořila a nadechla. Spatřila ale, že jí k protějšímu břehu stále zbývá poslední třetina délky, vzdálenost, která jí v tu chvíli přišla stejně ohromná jako Lamanšský průliv. Šlapala vodu a lapala po dechu, ale tělem se jí dál šířila ochablost.

A pak už se jí paže jen slabě zachvěly, jak z nich vyprchaly poslední zbytky sil. May se zmocnil tupý, strnulý vztek. Byla vážně hloupá, že neposlechla mámino varování. Ještě naposledy se chtěla na Eve podívat s nadějí, že matka v Mayiných očích pozná tiché volání o pomoc, na něž se její prochladlý hrudníček už nezmohl. May však spatřila pouze ocelové nebe zavěšené nad šedivou, výsměšnou krajinou a pak klesla ke dnu jako kámen. Stačila už jen zadržet svůj poslední dech, cítila ale, že i na to jí docházejí síly. Zmodralým tělem se jí šířila mrazivá smrt, jako když člověk strčí ruku do sněhu, a obe-

stírala ji temnota hlubiny prorostlé vodním plevellem. A vtom na prsou ucítla ostrou bolest a uslyšela, jak ji z propasti táhne rozhodný hlas:

„Dýchej!“

2

25. PROSINCE 2067 VÝZKUMNÁ VESMÍRNÁ LOĎ *HAWKING II*

Mayino nahé tělo spočívalo na lůžku zmrzlého hypotermického gelu, v přízračném tichu izolační kapsle s jednotkou intenzivní péče. May byla intubovaná, napojená na všechna představitelná resuscitační zařízení a její jedinou známkou života bylo mnohohlasné, robotické švitoření přístrojů. Zdravotnická kapsle, baňatý kokon s mléčným povrchem, jemně pulzovala v rytmu Mayina mělkého dechu. Spolu s tlumeným jantarovým přísvitem nouzového osvětlení byla kapsle jediným významnějším zdrojem světla v jinak zšeřelé ošetřovně. Mayina vyzáblá tvář, rámovaná ojiněným pozorovacím okénkem, vypadala mrtvě.

Vtom senzory zachytily rychlé pohyby očí, první paprsky úsvitu vědomí, a sotva znatelné zachvění řas. Kapsle zareagovala, bílá skořepina zbrunátněla, postupně zvýšila teplotu a vpravila May do žil přípravky na povzbuzení nervové činnosti.

Mayiny otupělé smysly vnímaly jen mdlé tepavé světlo a vzdálené zvuky. Dlaně se jí slabě svíraly a rozevíraly, zatímco se v jejím ospalém mozku rozsvěcela galaxie neuronů. Na kůži se jí zaleskla tenounká vrstva potu. Každá kost v jejím těle vibrovala bolestí a v žilách se jí vařila krev.

Přestože se její životní funkce rychle probouzely, v duchu se May stále potácěla ve zdánlivě neproniknutelné mentální mlze. Dýchací přístroj a ostatní systémy podpory života se pomalu vypínaly a ona si pomyslela, že pokud ji někdo nepo-

strčí k životu zvenčí, nejspíš se udusí. Vytoužený podnět přišel v podobě vánočních koled, které se naráz vyvalily z lodních reproduktorů a které doprovázel předtočený pozdrav v několika jazycích. Na popud mohutného dětského sboru pějícího *Tichou noc* Mayiny nadledviny vyloučily do krevního oběhu všechen adrenalin, který měly k dispozici. To mělo podobný účinek, jako když člověk nastartuje auto, které dlouhé týdny stálo venku na mrazu. K procesí životních funkcí se záhy připojila také Mayina autonomní nervová soustava a v zájmu zvýšení tělesné teploty jí prudce roztrásla svaly. V Mayině mysli se zajímavě probudilo útržkovité vědomí, dětský sbor dospěl k hlasitému crescendu a May otevřela oči.

3

„Pacient resuscitován. Vypínám izolační kapsli.“

Klidný ženský hlas lodního počítače přehlušil slábnoucí zvuky usínajících přístrojů. Mayin respirátor naposledy unaveně vydechl a umkl. Víko kapsle se odsunulo stranou a kondenzace na vnitřní straně stěny skla na zem. May byla dočista dezorientovaná. Nedokázala zaostřit zrak a sotva pohnula ochablými pažemi. Zmocnila se jí panika, respirační a výživo-
vé trubice však její křik zdusily jako roubík. May je sevřela pomalu rozmrzajícími prsty a začala trubice vytahovat ven. Musela přitom přemáhat dvojí nutkání ke kašli a dávení.

Když se však intubace konečně zbavila, začala se nořit do hypotermického gelu, který mezitím roztál v teplou vazkou hmotu. Gel se jí vplazil na hruď a obtočil kolem krku, jako by ji chtěl zaškrtit. May tělem proběhl elektrický šok paniky. Svaly jí začala škubat bolestivá křeč a kůži po celém těle jako by jí probodávaly tisíce jehel a špendlíků. Když jí páchnoucí gel olízl bradu, May sebou trhla a překulila se na stranu. Kapsle se zakymácela a překotila. Jakmile dopadla na zem, svou pacientku prudce vyplivla ven. Zatímco May klouzala po hladké podlaze, jehly s nitrožilní výživou se jí jedna po druhé vytrhávaly z těla.

Mayina mysl divoce bzučela otázkami jako nakopnutý úl. Vše, co svým kalným zrakem v okolním šeru viděla, bylo tuc-
tové, všední. Věděla, že je v nemocnici, ale kde? Nevzpomínala si, že by byla v poslední době nemocná, natož aby po-

třebovala hospitalizaci. Nyní se však nemocně cítila, téměř na smrt. Jako škrtič ji ovíjela panika a stahovala jí dech. May se chtělo spát. Ševelivý hlas smrti ji přemlouval, aby jednoduše zavřela oči a vzdala se břemene života. Šepot byl přesvědčivý, dokonce svůdný, ona však tušila, že kdyby podlehla, opravdu by zemřela. Cítila to. Naslepo zašmátřala rukama a snažila se chytit něčeho pevného, protože místnost se s ní otáčela, až se z toho May zvedal žaludek. Nemotorně jako nemluvně se začala plazit po zemi.

Nejbližší měla pult u stěny, a tak se zaměřila na něj. Ztuhlými prsty se škrábala po podlaze a za sebou vlekla své gumové nohy. Nakonec klouby jejích prstů zazvonily o studený kovový povrch úložných zásuvek a slabá vlna naděje ji pobídla k dalšímu úsilí. May se zvedla na jeden loket, pak na druhý a vši silou se vzepřela. Ocitla se na všech čtyřech, třebaže jí slabé, roztržené svaly držely nad zemí jen silou vůle.

May neměla tušení, co si počít dál, proto jen čekala, až se jí v hlavě zformuje nějaká rozeznatelná myšlenka.

Voda.

Jazyk měla suchý tak, že se jí lepil na patro, které stále chutnalo po krvi. *Dehydratace*. To je název toho, co cítila. Už ten pocit kdysi několikrát zažila. *Nízký krevní tlak*. Proto se jí točila hlava a proto byla tak slabá.

Hýbej se.

Její mysl se mezitím zbavovala pavučin a okolnímu světu dávala jasnější obrysy. Na pultu vedle sebe, metr nad zemí, May uviděla sbírku lékařských přístrojů a umyvadlo. Představa, že by se postavila, jí přišla absurdní, přesto však natáhla ruku, chytila se kraje skříňky a poklekla na jedno koleno. Sykla bolestí. Jako by ji v každém kloubu a svalu řezaly žhavé nože. Přesouvala sílu střídavě z nohou do paží, kdy jeden pár vždy odpočíval, zatímco druhý pracoval, a nakonec se jí podařilo zvednout do dřepu. To malé vítězství jí dodalo

sebevědomí. Přidržela se okraje pultu a vytáhla se nahoru alespoň natolik, aby se jednou rukou chytila vodovodního kohoutku. Vší silou zabrala rukama i nohama, až se nakonec opravdu postavila.

Zahleděla se do kovového umyvadla a hrdě se usmála. Rty jí popraskaly a začaly krváčet, ale ona si toho nevšímalá, protože když nastavila ruce pod kohoutek, vyřinula se z něj voda. May se shýbla a hltala každou kapku, která jí stekla do úst. Voda chutnala tak báječně, že by se May rozplakala, kdyby měla odkud brát slzy. Po pár doušcích se v ní probudil nový život. Rozjasnil se jí zrak i mysl. V přihrádce na stěně za umyvadlem byla uložena nouzová svítilna. May ji vytáhla, rozsvítila matný, blikavý kužel a opatrně začala zkoumat ošetřovnu.

Co se tady proboha stalo?

V místnosti byl ohromný nepořádek. Obsah zásuvek, skříňků a bezpečnostních trezorů ležel porůznu na zemi, jako by jej někdo vyházel ven v zoufalé snaze něco najít. *Co asi hledal?* Pojízdná lůžka byla svlečená a znečištěná. May si pomyslela, že to tady vypadá jako v třídírně raněných uprostřed bitvy. *Jak vlastně vím, jak vypadá třídírna raněných?* Pokusila se domyslet si příčiny nepořádku, jenže široké mezery v její paměti a myšlenkových schopnostech v ní vyvolaly vlnu tísně, jíž se chtěla od počátku vyhnout. Poručila si, že si nejprve srovná tělo, než zkusí totéž s myšlenkami.

„Hlavně jednoduše.“

Vlastní zašeptání jí znělo chraptivě a cize, ona však byla ráda, že ho slyší. Navíc s ním souhlasila. Zpočátku by se neměla pouštět do ničeho složitějšího. Zvedla ze země nemocniční plášť a navlékla si jej přes hlavu. Látka příjemně hřála. Voda ji před chvílí povzbudila jako mana, May však cítila, jak se jí tělem znovu šíří slabost a v hlavě jí tepe vinou dehydratace. Kužel světla Mayiny svítilny přešel přes skříňku, v níž se za sklem vyjímaly sáčky s nitrožilní výživou. Přesně to May po-

třebovala — vydatnou infuzi tekutin, které by doplnily to, co z ní zbývalo. Jen deset kroků odsud. Ke skříňce došla šouravým, nejistým krokem, přičemž se pevně přidržovala pultu, aby na zaneřádné podlaze neuklouzla.

Natáhla ruku a zjistila, že skříňka je zamčená. Zkusit si vzpomenout na číselný kód by pro May bylo utrpením, o něž v této chvíli nestála. Když se tak rozhlížela po ošetřovně, zda neobjeví něco, čím by mohla rozbít téměř zaručeně nerozbitné sklo, všimla si, že u klávesnice s čísly je optický snímač. Přiložila k němu dlaň. Malý displej vedle zablikal a zobrazil zprávu:

VELITELKA MARYAM KNOXOVÁ, VÝZKUMNÉ PLAVIDLO
HAWKING II.

„Vítejte, velitelko Knoxová,“ ozval se veselý ženský hlas lodního počítače.

„Cože?“ opáčila May zaraženě.

„Vítejte, velitelko Knoxová.“

„Já... právě jsem se probudila a... Jak jsi mi to řekla?“

„Velitelko Knoxová.“

„Velitelko?“

„Nerozumím otázce.“

May už nějakou chvíli cítila, jak v ní klíčí strach, ten se však nyní rozrostl do plného květu. „To nic. Já jen... Ztratila jsem paměť. Nic si nepamatuju. Byla jsem vážně nemocná, myslím. Jsem slabá a potřebuju tekutiny... a jídlo. Pomůžeš mi, prosím?“

„Ovšem. Jaká je vaše diagnóza? V současné době nemám přístup k lodní databázi s vašimi lékařskými záznamy.“

„Nevím,“ odsekla May ostře, až ji zabořily dosud citlivé hlasivky.

„Omlouvám se, že jsem vás rozrušila. Přímo za sebou máte rychlou snímací jednotku. S její pomocí mohu vyhodnotit váš zdravotní stav.“

May se otočila a přitáhla si vozík se snímačem k sobě.

„Dýchněte do pulmonální trubice a položte prst na podložku krevního testu.“

May dýchla do trubice a divoce se rozkašlala. Analyzátor krve jí propíchl citlivý prst a ona bolestí vyjekla.

„Nezaznamenala jsem žádné známé patogeny,“ prohlásila umělá inteligence. „Trpíte však vážnou dehydratací, podvýživou a vaše plíce fungují hluboko pod normálem.“

„Brilantní postřeh,“ odušila May jízlivě.

„Děkuji. Navrhuji neprodleně začít s intravenózní terapií.“

Pod vedením počítače našla May ve skřínce hydratační sáček s elektrolyty a vitaminy, sterilizační balíček a dva automatické injektory s adrenalinem. Vše pomalu přemístila na prázdné pojízdné lůžko a počítač jí pokynul, aby si nejprve vpíchl adrenalin a pak si lehla a zavedla si do paže jehlu s nitrožilní výživou. May si odhrnula rukáv nemocničního pláště a v houšti vpichů lemovaných modřinami začala hledat nějakou použitelnou cévu. Paže měla strakaté podivnými rudými skvrnami, které záhy objevila také na zádech a nohou. Některé byly pokryté strupy. Souvisely snad s její chorobou? Hlava jí třesla.

„Velitelko Knoxová, zaveďte si, prosím, jehlu intravenózní výživy,“ upomenul ji počítač.

„Ale no jo,“ zabručela May.

Vysoko na stehně našla cévu, která vypadala stále zdravě, a tak si do ní pomalu a opatrně vpíchl jehlu. Bolelo to, jako by ji bodali rozžhaveným pohrabáčem. Pak se ale infuze rozkapala a May se tělem rozlila taková vzpruha, že ze sebe konečně vytlačila pár slz radosti. Jako třešničku na dortu si nasadila dýchací masku a začala plnými doušky lokat směs bohatou na kyslík. Ihned se cítila silněji a pozorněji.

„Podám vám mírné sedativum, aby se vám lépe spalo,“ oznámil konejšivě počítač.

May zavrtěla hlavou.

„Ne. Bojím se... že bych se neprobudila. Musím zjistit, co se...“

V půli věty jí došel dech. Zívla a lehla si na záda.

„Vaše tělo potřebuje odpočinek. Budu pozorně monitorovat vaše životní funkce, a pokud se vyskytne nějaká potíže, vzbudím vás pomocí stimulantu. Adrenalin, který jste si aplikovala, vám navíc nedovolí upadnout do hlubokého spánku. Rozptýlila jsem vaše obavy?“

„Ano, děkuji,“ přisvědčila May zdráhavě.

Lodnímu počítači neměla důvod věřit. Kde bylo psáno, že právě on není příčinou neznámé pohromy, která stihla její plavidlo? Co když to sedativum nebude mírné? *Kdyby tě ta mašina chtěla zabít, nikdy by ses nedostala z toho kokonu. Na druhou stranu si tě všimla, teprve až když ses probudila.*

May umlčela svůj vnitřní dialog, který přisoudila paranoi, nejspíš jednomu z vedlejších důsledků své choroby. Nebylo divu, že se cítila zranitelná. Jenže pokud nemohla May lodní inteligenci skutečně důvěřovat, pak stejně neměla naději. Navíc si nevzpomínala, že by s počítačem měla dříve nějaký problém. *Co vlastně bylo dřív? A co se tady stalo?* May doufala, že až se probudí, ukáže se, že to všechno byla jen noční můra. Pová o ní posádce a všichni se tomu zasmějí.

Posádka! May zavřela oči a soustředila se. V duchu viděla několik tváří. Byly rozmazané, občas však nějaká část získala spolu s příslušným jménem jasnější obrysy. Vzpomínka na kolegy pomalu dostávala tvar. Všichni stáli v hloučku a na něco se dívali. Rychle pohybovali ústy, jako by cosi říkali, ale May jim nerozuměla. Oči mhouřili znepokojením, snad dokonce strachem. Vtom se scéna na okamžik zaostřila. Mayini kolegové se dívali dolů na ni, ohmatávali jí krk, zkoušeli tep. Jakýsi muž se k ní naklonil a poslouchal její dech. Na mysl jí vytanulo jméno *Jon*. Přestala dýchat?

„Velitelko Knoxová?“ volali, tleskali jí před obličejem a svítili jí do očí.

Žkoušeli mě oživit.

4

„Velitelko Knoxová?“

May se s trhnutím probudila. Byla stále v ošetřovně. Výjev ze sna měla stále před očima. *Umírala jsem. Má posádka se mě snažila oživit. Má posádka.* Silou vůle lpěla na vzpomínce na jejich tváře, ty se však pomalu vytrácely. *Umírala jsem.*

„Odpočinula jste si?“ promluvil lodní počítač.

„Cože? Ano.“

„Cítíte se lépe?“

„Trochu ano. Silněji.“

„To ráda slyším. Vyměte si, prosím, jehlu intravenózní výživy a odložte ji do příslušné schránky.“

May pomalu vytáhla jehlu zpod své tenké, citlivé kůže. Cítila se dostatečně silně na to, aby se postavila a přešla k nádobě na nemocniční odpad. Z lodních reproduktorů znovu vyhrávala *Tichá noc*, její jakási mnohojazyčná falzetová popová verze. May před očima vyvstala představa sboru kastrátů v rolácích. Sváteční náladu jí píseň rozhodně nenavodila.

„Můžeš, prosím tě, vypnout ten příšerný randál?“

„Ovšem.“

Když hudba ztichla, May se trochu projasnila hlava. Na povrch však ihned vypluly nové otázky, které se dožadovaly pozornosti. Mayina mysl se mezitím usilovně zbavovala pavučin. *Jsem velitelka Maryam Knoxová. Výzkumné plavidlo Hawking II., NASA.* Co dělalo řídicí středisko? Proč se jí nesnažili pomoci? Jak mohli tohle dopustit? A co je vlastně *tohle*?

Zkusila si vzpomenout, co se na její lodi stalo, její paměť však byla jako televize, která přijímá pouze přerušovaný signál. Náhodné útržky jí posměvačně tančily na špičce jazyka, těsně mimo dosah.

„Umírala jsem...“

„Opakujte pokyn, prosím,“ řekl počítač.

„Zkousím si vzpomenout. Jenže má hlava... Všechno je jako v mlze.“

„Trpíte ztrátou paměti?“

„Vidím jen útržky, střípky událostí, lidských tváří. Neumím je složit dohromady. Nevzpomínám si. Panebože, co se mi to stalo?“

„Slouží vám dlouhodobá paměť? Vzpomínáte si, kde jste se narodila, jak se jmenují vaši rodiče a kam jste chodila do školy?“

May se zaměřila na minulost a ke své úlevě zjistila, že k ní má volný přístup. Chtěla si ji připomenout co nejpodrobněji z obavy, že na ni také zapomene.

„Narodila jsem se v Anglii. V Bournemouthu. Máma a táta, Eve a... Wesley. Oba piloti, oba už po smrti. Táta umřel, když jsem byla ještě malá. Sloužil u královské námořní péchoty. Zabít v boji. Pamatuju si fotky, na kterých je v uniformě... Jak mě drží jako dítě... Ty jeho jiskřivé modré oči a světlé vlasy, sčesané dozadu... Vždycky byl jako ze škatulky. Vychovala mě máma, pilotka královského letectva. Jediná černoška ve své třídě, která to dotáhla až na podplukovnici. Hodně přísná. Spíš výcviková instruktorka než máma. Naučila mě ale létat... Sourozence nemám. Vychodila jsem vojenskou střední v Doveru a vyšší odbornou školu královského letectva v Cranwellu. Důstojnický kurz. Pak výcvik na zkušební pilotku a nakonec na astronautku. Můj manžel je doktor Stephen Knox...“

May se zarazila. Při vyslovení Stephenova jména ji píchlo u srdce, i když vůbec nevěděla proč. Uvědomila si, že v je-

jich vztahu něco nehraje, něco se tam vznáší ve stínech jako neklidný duch. Sama si to sotva dokázala přiznat, natož aby to vykládala počítači.

„Na to všechno si vzpomínám jasně,“ pokračovala, „jako by se to stalo včera.“

„Co váš výcvik a velitelské povinnosti?“ zeptal se počítač.

„Po probuzení jsem měla trochu okno, ale teď už se mi rozsvěcuje. Je to jako instinkt nebo svalová paměť.“

„Vzpomínáte si na svou chorobu? Byla jste intubovaná?“

„Právě že ne. Tohle se mi úplně vykouřilo z hlavy. I ostatní, novější vzpomínky jsou mnohem útržkovitější.“

„Bez plnohodnotného neurologického panelu nejsem schopna stanovit vaši diagnózu, nicméně ze skutečnosti, že největší potíže máte s krátkodobou pamětí, soudím, že nejspíš trpíte retrográdní amnézií.“

„Amnézie?“ May si odfrkla. „Myslela jsem, že tohle se stává jen v nablblých běčkových filmech.“

„Je to docela běžné při mozkovém traumatu, encefalitidě způsobené infekcí a v reakci na vysoké dávky anestetik či sedativ...“

„V mém případě může platit vše uvedené,“ povzddechla si May. „Je to trvalé?“

„Nenalezla jsem žádné predikční modely zotavení. Zdá se, že se to liší případ od případu.“

„Co léčba? Jsou na to nějaké prášky?“

„Ne. Retrográdní amnézie se obvykle léčí pomocí pracovní terapie a psychoterapie, prostřednictvím metod dlouhodobé stimulace paměti.“

„Dlouhodobé,“ zahučela May.

„Ano. V závislosti na pacientovi může tento proces trvat až...“

„Myslím, že jsem prozatím slyšela dost, díky.“

„Není zač.“

May si zkusila připomenout podrobnosti své mise. Čím dále do minulosti zašla, tím jasněji si vše vybavovala. Vzpomněla si na start a velkou část trasy k... Evropě. Jenže pak už bylo všechno jen kusé — jak dosáhli oběžné dráhy, jak vypravili expedici na povrch měsíce. A na zpáteční cestu, kdy ji postihla jakási nemoc, si vzpomínala ještě útržkovitěji.

„Mám v zájmu vyhodnocení problému provést další zkoušky?“

„Později,“ odsekla May. Připadala si otupěle a v břiše jí hněvivě kručelo. „Mám závrať a hlad, třesí mi hlava a chce se mi brečet, což bytostně nesnáším.“

„Možná vám klesla hladina krevního cukru pod normál. Ve skříňce s nitrožilní výživou jsou i glukózoové tablety.“

May spořádala tolik tablet, kolik se jí vešlo do úst. Byly odporně sladké, rychle se však rozpustily a ona se rázem dokázala lépe soustředit. Bolest hlavy se navíc ztišila na tupý, vzdálený tep.

„Už je mi líp, díky. Vzhůru do jídelny.“ May si uvědomila, že neví, kudy se do jídelny jde. „Ehm, navedeš mě?“

„Přiložte, prosím, dlaň k displeji na stěně a přihlaste se k řídicímu panelu. Na mapě plavidla vám vyznačím trasu.“

May přitiskla dlaň ke stěně. Široká zahnutá obrazovka se probudila k životu a z pestrobarevných střípků se zformovalo logo NASA, následované oficiální fotografií May v letecké kombinéze spolu se jménem a hodností. May zatajila dech. Ta snědá žena na fotografii byla zdravá a šťastná. Její ústa byla lehce zkroucená drobným jízlivým úsměškem a jiskřivé oči si přivlastňovaly okolí jako předmět malby, které člověk neunikne. May si ověřila svůj odraz na obrazovce, aby se přesvědčila, že se dívá na tutéž osobu. Podoba tam byla, i když jen bolestně vzdálená. Současná May působila od hlavy až k patě chorobně. Kdysi krátce ostříhané vlasy s nazlátlými konečky měla nyní slepené a kalné a pleť popelavě šedou.

Zármutek nad ztrátou jejího někdejšího já — nejen toho, jak kdysi vypadala, ale také toho, co vše věděla a kým byla — konečně otevřel stavidla hořkých slz.

„Je vše v pořádku?“ zeptal se počítač.

May nedokázala odpovědět. Slova se jí zadržela v hrdle. Rozhodla se, že musí za každou cenu vylepšit svůj hrůzostrašný zevněšek. Prudce otevřela skříňku s pomůckami pro personál ošetřovny a svůj špinavý plášť vyměnila za čistý chirurgický overal. Ledové nohy jí zahřály boty. Vytlačila si do úst několik sáčků s nutričním gelem a pak si vydrhla obličej mýdlem a teplou vodou. Nakonec se vrhla na vlasy, jež měla zcuchané tak, že už by je nikdo nerozčesal. Neměla na vybranou — musela vzít do ruky chirurgické nůžky a ostříhat se téměř dohola. Když skončila, podívala se do zrcadla. Do tváře se jí vrátila trocha barvy a oči měla o něco jasnější.

Konečně vypadáš jako spořádaná mrtvola, pomyslela si s úsměvem.

5

Žima jako v hrobě, říkala si May, když vkročila do chodby vedoucí k jídelně. Z lodi vůbec poprvé viděla něco jiného než ošetřovnu a přišlo jí, že tohle je docela jiné plavidlo než to, s nímž před několika měsíci tak triumfálně vyplouvala z vesmírného přístavu. Až na pomrkávání hrstky tlumených nouzových světel rozesetých po chodbě byla tma všeobjímající. Jasný bílý kužel světla Mayiny svítilny vykrajoval na kovové podlaze úzkou trasu, příliš daleko však nepronikal. Kromě tichého bručení motorů panovalo v lodi ticho stejně všudy přítomné jako tma.

Drtivá prázdnota byla v tak velkém plavidle znepokojivá a na každý paprsek naděje vrhala studený, dusivý stín.

„Loď je temná,“ řekla May. „Nevidím žádné známky přítomnosti posádky... Nevidím vlastně vůbec nic.“

Takhle tedy skončila její kariéra? Dechberoucí ztělesnění síly a tíživosti lidstva se ztracené říty propastí bez naděje na dno? *Jak jsem to mohla dopustit? Jak se mohlo všechno takhle zvrtnout?*

„Nejde tady sakra nějak rozsvítit?“ houkla May na počítač. Bez odpovědi.

„Haló? Je tu jak v jeskyni. Sotva si vidím na špičku nosu.“

Stále bez odpovědi. May se nazlobeně vrátila do ošetřovny. „Proč mlčíš?“ vyplísnila umělou inteligenci.

„Omlouvám se, ale neslyšela jsem vás.“

„Ty mě v chodbě neslyšíš?“

„Neslyším, velitelko Knoxová. Zdá se, že mé procesory ztratily spojení se zbytkem lodní sítě. Vidím a slyším vás pouze v místnostech, kde jste se přihlásila k řídicímu panelu, jako je tento.“

„Takže netušíš, že je v lodi tma a nikde není ani živá duše?“

„O tom opravdu nic nevím. Odnikud z lodi nepřijímám žádná data. Máte nějakou představu, co se stalo, velitelko Knoxová?“

Ta otázka působila zvláště dětsky a May napadlo, že porucha, která vyřadila dodávky proudu ve většině lodi, poškodila také umělou inteligenci.

„To jsem se chtěla zeptat já tebe. Z toho, co jsem zatím viděla, soudím, že v celé lodi vypadl proud.“

„To je velmi vážné.“

„A ještě vážnější je, že sis toho vůbec nevšimla. Nemluvě o tom, že od chvíle, co jsem se probudila, jsem neviděla ani neslyšela jediného člena posádky.“

May si teprve teď začínala uvědomovat, jak málo si toho pamatovala, když procitla v kokonu jednotky intenzivní péče. Ještě stále nebyla za vodou, alespoň už však znala základní fakta.

„Protokol jasně nařizuje přítomnost posádky čtyřiašedesát hodin denně.“

Znovu ta dětská naivita. Počítač toho věděl ještě méně než May.

„Já myslím, že v naší situaci nám protokol nepomůže,“ odtušila May jízlivě. „Víš, kdy přesně jsi ztratila kontakt se zbytkem lodi?“

„To nedokážu určit, neboť nemám přístup k lodnímu časoměru.“

„A na to, jak jsi ztratila kontakt, si pamatuješ?“

„Nenašla jsem žádné údaje související s touto událostí.“

„Tak to jsme v prdeli,“ utrousila May.

„Nerozumím.“

„To nejsi sama. Vypadá to, že amnézií trpíme obě, a já vůbec netuším co teď.“

„Možná byste mě mohla znovu připojit.“

„Jak? Nejsm lodní inženýr. Do stroje jsem nikdy ani nepáchla.“

„Mohla bych vás navést do serverové místnosti a pomoci vám vyhodnotit problém. Pokud je porucha opravitelná, mohu vás provést příslušnou procedurou.“

„Pokud je opravitelná?“

„Mé procesory jsou částečně organické a uskladněné v přísně regulovaném prostředí. Výpadek energie a následné výkyvy, jakkoli nepatrné, mohou mít zničující důsledky. A jelikož se serverovnu nemám spojení, nedokážu...“

„Chápu,“ přerušila May počítač. „Vypadá to, že večere bude muset počkat. Ukaž mi, prosím tě, mapu, jak se k té tvé serverovně jde.“

„Zobrazuji.“

May si do povlaku na polštář naskládala tolik svítilen, sáčků s nutričním gelem a lahví s vodou, kolik unesla, a vyběhla znovu do chodby. Bez lodního počítače by neměla šanci přežít, a pokud jeho organické procesory skutečně odumírají, byla každá sekunda kritická. May si vybavila, jak jednou zapomněla zalít matčiny květiny a ony do týdne všechny uvadly. Vypadaly jako mrtví vojáci, kteří se připletli do kulometné palby, potrhane a ohnuté. *Mělas jeden úkol*, pokárala ji Eve.

„Tady velitelka Maryam Knoxová,“ zavolala May. „Je tu někdo?“

Vypravila si jména několika svých kolegů.

„Kapitáne Eschere? Gabi? Slyšíte mě někdo?“

Její svítilna na okamžik potemněla a May v návalu paniky poklepala na přídatný akumulátor, aby jej oživila. Je možné, že posádka z nějakého důvodu opustila loď? Snad kvůli

nákaze? Pocit tísnivého osamění se May vkradl do žaludku a svázal jej do uzlu. Aby si vyčistila hlavu od silné paranoie, kterou jí přivodila prázdná a temná loď, začala se v duchu probírat údaji o své posádce. Jon Escher, letec a její první důstojník. Bývalý námořní pilot, typický voják, který se zhlédl ve frajerských, kovbojských astronautech minulosti. Se svým krátkým sestřihem, hranatou bradou a agresivním tréninkovým režimem byl spíše karikaturou oné archaické stylizace. Byl schopný, May však občas litovala, že její pravou rukou není zkušenější pilot.

Gabriella Dos Santosová, letecká technička. S Gabi byly spřízněné duše, obě mladé a mimořádně nadané, i když se musely neustále snažit, aby to světu dokázaly. Gabi byla stejně jako May z vojenské rodiny a tak trochu kříženec. Její otec, Brazilec, pilotoval helikoptéry a matka byla v NATO leteckou lékařkou. May se modlila, aby byla Gabi naživu. Nikdo neznal *Hawking II* lépe než ona. Gabi by loď určitě dala do pořádku.

Matt Gallagher, vědecký technik. May vždy vtípkovala, že Matt je jediný stoprocentně nudný člověk, kterého kdy potkala. Všechno kromě jeho znalosti vesmírné techniky a výzkumu na něm bylo tuctové. Dobře se znal s Mayiným manželem Stephenem. Pracovali spolu v týmu Radžáha Kapúra, který *Hawking II* navrhl. Mayiným úkolem bylo přepravit na Evropu šestadvacet civilních vědců, kteří měli provést všechna potřebná měření naplánovaná Stephenem a jeho lidmi. Kvůli tomu hrozily nepředstavitelné problémy, z Matta se však vyklubal dokonalý manažer, který dokázal spojit všechny ty rozmanité osobnosti do semknutého týmu a který dohlížel, aby veškeré vědecké vybavení fungovalo maximálně efektivně. *Starý dobrý nudný Matt*, pomyslela si May.

Vtom uslyšela tichý zvuk. Byl vzdálený a poněkud mechanický. Zastavila se.

„Haló?“

Znovu ten zvuk. Tentokrát nápadně připomínal kroky, těžké boty dusající po kovové podlaze.

„Je tam někdo?“

Zvuk duněl a nabíral na tempu, jako by něco velkého vyčítalo kořist a vyrazilo za ní. May neměla ani zbraně, ani sílu na to, aby se ubránila. Kdo nebo co to může být?

„Stůj! Kdo je...“

Rytmické zvonění přerostlo v explozivní, ohlušující vibrace. Loď se divoce otřásala a pak se prudce naklonila na levobok jako škuner v bouři. May upadla, tvrdě se uhodila do čela a sklouzla ke stěně. Za zády ucítila podpurný nosník, pevně se jej přidržela a čekala, až se to záhadné zemětřesení přežene.

Když se loď znovu narovнала a ustálila, May se ztěžka postavila. Točila se jí hlava. Menší otřesy pokračovaly ještě několik minut jako dozvuky pohromy a ve vlnách procházely tam a zpět lodní kostrou. Mayina svítilna zeslábla na matný oranžový přísvit a nakonec zhasla úplně. Poklepání na akumulátor ji tentokrát k životu nepřivedlo. „Ne, ne, ne, ne...“

May do oka stekl pramínek krve z drobné rány nad pravým obočím. Strhla si náprsní kapsu svého overalu a přitiskla si ji k ráně. Srdce jí tlouklo tak rychle, že mu nestačila s dechem. Pokoušely se o ni mdloby.

„Uklidni se, velitelko Knoxová,“ poručila si. „Vzchop se a splň úkol.“

Zhluboka se nadechla a okamžitě se rozkašlala. Seděla s pevně zavřenými očima, dokud strach neodezněl a rána nad obočím nepřestala krváčet. Vzala si novou svítilnu a zapnula ji. Záře byla poněkud slabá, což znamenalo, že svítilna nebyla plně nabitá. May netušila, kolik času jí zbývá, než se znovu propadne do tmy, proto se postavila a přidala do kroku.

Vzchop se a splň úkol.

Ta věta v ní rozfoukala jiskru vzpomínky na muže se štětinatými šedými vlasy a v uniformě britského královského letectva. Čtyři zlaté prýmký na rameni a na rukávu, čepice se zlatým vzorem ratolesti...

„Baz,“ rozzářila se May. „Zatracený Baz.“

Před očima se jí zhmotnil její bývalý velící důstojník a mentor, plukovník RAF Basil „Baz“ Greene. Když byla May kadetkou v Cranwellu, začal jí Baz věnovat nebývalou pozornost. May si nejprve říkala, že si na ni zasedl, že ji chce zlomit, aby neposkvřnila převážně mužský kolektiv. Měla pravdu, Baz na ni byl opravdu tvrdší, ovšem nikoli z pohnutí, na které May přivykla životní zkušenost. Její velitel v ní viděl výjimečný talent, který nehodlal nechat zpustnout. Dokonce na ni vsadil svou kariéru a reputaci, když ji nominoval do výcviku zkušebních pilotů. Pohon vesmírných lodí se tenkrát chystal k mílovému skoku vpřed. Nová technologie se vzepřela fyzikálním zákonům a dramaticky zmenšila dosud nesmírnou Sluneční soustavu. A Baz pomohl May chytit tu správnou vlnu. May se ve svých pětadvaceti letech stala pilotkou na průkopnické komerční trase na Mars. V sedmadvaceti dosáhla hodnosti kapitánky. A ve dvaatřiceti ji jmenovali velitelkou první průzkumné mise na Evropu.

Hořce se zasmála. „A jak jsem dopadla.“

6

Chodbou vedoucí do serverovny se z neviděného zdroje linulo podivné hřejivé světlo, které bylo navíc stále jasnější. May tím žlutooranžovým nádechem připomnělo západ slunce. Kapitánka položila dlaň na snímač, dveře se odsunuly a místnost za nimi se v tom zvláštním přísvitu doslova koupala. Dveře se za May znovu zavřely a ona si připadala, jako by našla oázu. Konečně si mohla dovolit hluboké nadechnutí, které jí v hrudi nevyvolalo smrtící chřestění, a na okamžik si do srdce pustila tenký paprsek naděje. Lépe by se cítila snad jen tehdy, kdyby zde našla Gabi, jež by jí pomohla s opravami... a možná nabídla drobný kontraband, třeba sklenku vína nebo cigaretu. Jenže ze serverovny se vyklubala čtvrt stejně mrtvá, ve stejném městě duchů.

May se přihlásila k řídicímu panelu a oživila umělou inteligenci.

„Zdravím vás, velitelko Knoxová. Byly vám mé instrukce k užítku?“

„Ano,“ odvětila May stroze. „Posádka je ale pořád nezvěstná. Je možné, že opustila loď ve výsadekových modulech?“

„To nejsem schopna určit, dokud...“

„Jasně, dokud tě nepřipojím ke zbytku lodi. Co dál?“

„Mé procesory jsou v hermetické místnosti přímo naproti vstupním dveřím. Následujte, prosím, důkladně pokyny uveденé uvnitř. V opačném případě může dojít ke kontaminaci a nevratné deaktivaci procesorů.“

„Takže žádný stres.“

May si prohlédla procesorovou místnost, která se nacházela za hladkou černou stěnou bez rozeznatelného vchodu.

„Jak se dostanu dovnitř? Mám odpovědět na hádanku? Použít Sílu?“

„Nerozumím...“

„Nic, nic. Už mlčím a čekám na pokyny.“

„Nejprve si, prosím, oblékněte speciální oděv. Vás ochrání před silným ultrafialovým zářením, které je potřeba ke správnému chodu mých organických součástí, a mne před bakteriální kontaminací vašeho těla.“

„Takže ty jsi vlastně živá,“ poznamenala May s úžasem a snad i stopou strachu.

„Pokud tím myslíte stav, jímž se živočichové a rostliny odlišují od anorganické hmoty...“

„To nic.“

Černá stěna se otevřela jako lamelová clona, a když May prošla do předsíně, clona se za ní tiše zatáhla. May se svlékla. Na nahé kůži ji příjemně hrálo teplo umělého slunce. Zavřela oči a představila si, že je na pláži. Před očima jí vyvstala skutečná vzpomínka, jak stojí na cukrově bílém písku kdesi v tropech.

„Velitelko Knoxová,“ přerušil její sladké snění počítač, „vystavovat holou kůži ultrafialovému záření po delší dobu není bezpečné.“

„Ty člověku zkazíš každou radost,“ zamumlala May a navlékla si ochranný oděv.

Ten příliš nepřipomínal skafandry NASA pro výstup do volného vesmíru, vypadal spíš jako potápěčský oblek, který těsně přiléhal ke kůži a byl z jakéhosi elastického materiálu podobného neoprenu. Po jeho vnějším povrchu se táhla síť optických vláken tenkých jako vlas. Ani přilba nebyla zbytečně baňatá a gelové polštářky uvnitř se přizpůsobily tvaru

Mayiny hlavy. Když se jí oděv stáhl kolem krku, přikrylo její tvář skleněné hledí, které se zasunulo do spáry pod Mayinou bradou. Vlákna na povrchu oděvu se červeně rozsvítila a stavový displej na vnitřní straně hledí ukázal zprávu „Začíná dekontaminace“.

May se v duchu ujišťovala, že se v klaustrofobním oděvu neudusí, a sledovala, jak optická vlákna vlivem dekontaminace pomalu blednou.

„Můžete vstoupit,“ oznámil počítač. „Serverovna je místnost s nulovou gravitací a bez systémů podpory života.“

„Proč?“

„Gravitace a kyslík urychlují stárnutí procesorů.“

„Pravda. Staré báby a jejich povíslá prsa,“ zamumlala May.

„Opakujte, prosím, velitelko Knoxová. Neslyšela jsem.“

„Říkám: *jdeme na to.*“

„Budu vše monitorovat prostřednictvím kamery na vaší přilbě. Zapínám.“

Na skle Mayiny přilby se zobrazil výstup z kamery.

„Jste připravena, velitelko Knoxová?“

May přikývla.

„Přidržte se, prosím, bezpečnostních madel. Spouštím proces vyrovnání tlaku a gravitace mezi oběma místnostmi.“

Sotva se May chytla madel, vznesla se do vzduchu a hledí její přilby potemnělo. Přetlakové dveře se otevřely a May vplula do dokonale kulového prostoru, rozměrného jako katedrála a obklopeného hladkou, průsvitnou skořápkou. Navzdory tónovanému sklu Mayina hledí ji nefiltrované světlo v místnosti bodalo do očí. Když tak visela v té oslnivé záři a čekala, až se jí přizpůsobí zrak, připomněla si báji o Ikarovi a jeho tragickém pokusu vzlétnout až ke slunci.

Po celé vnější straně skleněné skořápky se plazila spleť sítí. Připomínala černé kořeny stromu, které se větví do všech stran. May usoudila, že jde o organickou část procesorů lod-

ního počítače. Mezi kořeny se proplétala podobná optická vlákna jako na povrchu Mayina oděvu.

„Máš hodně zajímavý mozek,“ podotkla May. „Z čeho je vyrobený?“

„Je to jednotný organismus ze zvířecích neuronů a rostlinné hmoty, stmelený vysoce vodivým plazmatem. S lodními obvody jej spojují optická vlákna. Je to nejpokročilejší systém svého druhu, schopný vysokého stupně paralelismu a všestrannosti.“

„Takže ta tvoje inteligence není zas tak umělá, co?“

„Takto jsem o ní nikdy nepřemýšlela. Mí konstruktéři mi řekli, že výraz ‚umělá‘ má za úkol budit pocit odlišnosti od inteligence lidské.“

„Nebo pocit naší nadřazenosti. Lidé jsou na tyhle věci citliví.“

„Vy přecitlivěle nepůsobíte, velitelko.“

„Díky. Navzdory zevnějšku se už cítím líp.“

May si procesorový organismus prohlédla blíže. Zdálo se jí, že cítí jemné vibrace, jako kdyby s ní počítač zkoušel navázat kontakt.

„Když už mluvíme o zevnějšku, má ten organismus vypadat tak tmavě?“

„Ano, černá značí, že systém je zdravý a funkční. Bílá naopak znamená poškození nebo smrt.“

May se tiše zasmála. „Co dál?“

„Musíme aktivovat údržbové portály.“

Ve stěně se tiše otevřela kruhová okna, metr v průměru široká a rovnoměrně rozprostřená. Uvnitř byly průsvitné koutouče svítící buď červeně, nebo bíle. Většina jich byla červená.

„Každý portálový displej obsahuje světelný indikátor. Červená značí úplnou poruchu. Bílá částečnou funkčnost. Modrá plnou funkčnost. Nasnímejte, prosím, všechny portály pomocí své vnější kamery.“

„Rozumím.“

May poodstoupila a objektiv postupně zaměřila na všechny kotouče.

„Nevidím žádné modré a jen pár bílých. To asi není dobře, co?“

„Bez neprodlené opravy dojde k výpadku systémů podpory života.“

May se zachvěla, když si představila, že se loď pohrouží do propastné tmy a navěky se promění v Mayino soukromé zmrzlé mauzoleum.

„Budete muset pracovat rychle.“

„Jsem připravená.“

„Kolik kyslíku a energie vám zbývá?“

May pohledem přelétla ke stavovému displeji v rohu svého skleněného hledí. „Jedna hodina,“ oznámila.

„Přednost tedy mají kritické systémy.“

Několik portálových kotoučů se rozblikalo.

„Nejprve ty kolísající. Pro každý vám poskytnu restartovací kód. Zadávejte je co nejrychleji, ale opatrně. Stačí dvě chyby a kotouč se na šedesát sekund deaktivuje.“

„Chápu. Jen malý dotaz. V téhle komoře jsem nikdy předtím nebyla, hlavně protože jsem sem neměla přístup, takže nemám tušení, jak se ovládají směrové trysky tohoto obleku.“

„Podívejte se daným směrem a přejte si pohyb.“

„Vážně? Stačí, když si pomyslím, kam se chci dostat, a oblek mě tam přemístí?“

„Ano, na svůj cíl se však musíte dívat. Systém sleduje zaměření vašich zornic a páruje je s mozkovými vlnami souvisejícími s touhou.“

„To mě podrž,“ zakroutila hlavou May.

„Ze své pozice nejsem bohužel schopna poskytnout vám přímou pomoc. Budete si muset vystačit...“

„To se jen tak říká,“ přerušila May lodní inteligenci. „Takových mám v zásobě ještě hromadu. Prostě si toho nevšímej.“

„Rozumím.“

May upřela zrak na jeden z blikajících kotoučů a pomyslela si, že se k němu chce přesunout. Šokovalo ji, když trysky okamžitě zareagovaly a ona se rozletěla ke svému cíli. „První portál.“

„Prostřednictvím dotykové obrazovky zadejte následující kód...“

Dalších třicet minut May poletovala po sférické prostoře a zadávala čísla. Nebyla však dostatečně rychlá. Práce v nulové gravitaci nebyla žádný piknik a May dále přitěžovalo, že umírala hlady a žízní. Chladicí systémy ochranného oděvu navíc nedržely krok s ultrafialovým zářením a May bylo nesnesitelné vedro. Raději si nepředstavovala, jaká by to byla katastrofa, kdyby zde omdlela.

„Ověřila jsem údaje o atmosféře v ošetřovně a předsíni serverovny. Úroveň systémů podpory života klesá tempem pěti procent za minutu,“ oznámil počítač, jako by to vše nestačilo.

„Vždyť jsme oživily dobrou třetinu červených kotoučů.“

„Je možné, že relevantní systémy vyžadují rovněž mechanickou opravu.“

May rychle pohlédla na hodiny, které ukazovaly, kolik jejímu oděvu zbývá kyslíku a energie. Pětadvacet minut. Kdyby loď odumřela, neměla by May skafandr jak nabít. Navíc si všimla, že některé kořínky organických procesorů mění barvu z černé na nezdravě šedočernou.

„Velitelko Knoxová, systém podpory života vašeho oděvu mi dělá starosti. Podle toho, jak dlouho již pracujete, soudím, že vám zbývá necelých deset minut.“

„Jestli to nedokončím, stejně je se mnou amen.“

„Logičtější je vrátit se a oděv nechat nabít. Kdy selže loď, nevíme. Selhání oděvu do deseti minut je však jisté.“

„Ty kořínky... Organická hmota... Podívej,“ změnila May téma. Otočila kameru své přilby na rychle šedivějící výhonky.

„Přijatelné chřadnutí. Obávám se, že vaše současná činnost tento proces nezastaví ani nezvrátí.“

„Jak to myslíš?“

„Musíme zachovat hmotu, která je stále životaschopná.“

„Jak?“ křikla May podrážděně.

„Mohu restartovat celý systém. To by mělo teoreticky resetovat všechny portály a obnovit ty, které dosud nejsou nenávratně poškozeny.“

„Proč jsme to sakra neudělaly rovnou?“ zavrčela May.

„Všeobecný restart se provádí pouze v doku, když na palubě není přítomna posádka. Mimo jiné to obnáší restart systému podpory života. Loď se odmlčí nejméně na pět minut, to je však pouze odhad. A pokud restart neuspěje, nebudu jej moci opakovat.“

May cítila, jak jí kvapně dochází kyslík. Pokud se jí ještě před chvílí dýchalo ztěžka, nyní vyloženě lapala po dechu. Musí se vrátit.

„Restartuj systém... hned jak odsud zmizím.“

„Velitelko Knoxová, připomínám, že je to velmi nebezpečné. Můžete přijít o život.“

„Stejně... umírám. V obleku... ještě trocha kyslíku. Až budu... v předsíni, připojím se na nabíječku a ty... spustíš restart. To je rozkaz.“

„Rozumím.“

May přelétla ke dveřím do předsíně. Počítač je otevřel a May proplula dovnitř. Když se hermetické dveře znovu zavřely a počítač vyrovnal tlak se zbytkem lodi, May se snesla k zemi a dopadla do sedu vedle nabíječky ochranného oděvu. Připadalo jí, že dýchá skrz koktejlové brčko. Chvíli se neohrabaně potýkala s nabíjecími kabely, ale nakonec je

připojila. Dýchat začala normálně, zároveň se však roztřásla zimou, když na ní začal mrznout pot.

„Je tu jak na Sibiři,“ procedila skrz drkotající zuby.

„Atmosféra na lodi klesla na osmnáct procent.“

Oblek se nabíjel, May však věděla, že s restartem nemůže dlouho otálet. Displej na vnitřní straně hledí při tak nízkém stavu baterií nefungoval a May netušila, kolik životodárného času získala. Bylo však zřejmé, že loď každou chvíli přijde o poslední zásoby energie a pak už počítač nebude moci restartovat vůbec nic.

„Začni.“

„Jaký je stav vašich systémů podpory...“

„Začni hned teď,“ vyštěkla May.

„Spouštím restart systému za pět, čtyři, tři, dva, jedna.“

Loď se ponořila do tmy a třesutého mrazu. May cítila, jak jí z těla uniká teplo jako vzduch z propíchnutého balonu. Každý sval se jí bolestivě stáhl a začal se třást tak silně, až jí chřestily kosti. May musela pevně zatnout čelist a držet si ji, aby si nevytloukla zuby. Než upadla do bezvědomí, slyšela jen jediný zvuk — možná svůj poslední mělký dech.

7

„Velitelko Knoxová, slyšíte mě?“

Když May znovu přišla k sobě, ležela v předsíni na podlaze. Byla promrzlá na kost, stále však dýchala. Přilba jí už nedoléhala k obleku. May si ji strhla a několik minut s rozkoší hltala vzduch. Třeštila jí hlava a v nohách a na ruku ji znovu bodaly jehly a špendlíky. V mysli jí zvonila vzpomínka z dětství na matku, jak táhne Mayino polomrtvé tělo ze zahradního rybníka. May si přála, aby tady matka byla s ní a znovu ji vyrvala ze spárů dalšího neradostného příběhu.

„To bylo o vlásek,“ zachraptěla. „Jak dopadl restart?“

„Stoprocentním úspěchem. Mám plné spojení s lodní sítí.“

May si úlevně vydechla. „To ráda slyším. Vyhodnotilas škody?“

„Ano. Fúzní reaktor je nominálně funkční a vyrábí energii zhruba na úrovni patnácti procent své běžné kapacity. Příčinou otřesů, které zakoušíme, je desynchronizace dvou Q-tryskových motorů. Podle mé předběžné hypotézy to je způsobeno nedostatečným příkonem energie z lodního reaktoru.“

„Můžeme to opravit?“

„Stále diagnostikuji zdroj problému. Až jej s jistotou určím, připravím plán oprav.“

„Nejspíš k tomu budeme potřebovat pomoc z NASA. Jak to vypadá s komunikací?“

„Anténní soustava nefunguje, takže nic ani nepřijímáme, ani nevysíláme. I tento problém v této chvíli diagnostikují.“

May se znovu začal zvedat žaludek. „Vidíš zbytek lodi? Nějaké známky života?“

„Obnovila jsem činnost malého zlomku palubních kamer, většina je však stále slepá. Řídicí panely a další lodní rozhraní jsou nefunkční, včetně mých pohybových senzorů. Se svými omezenými zdroji každopádně žádné další členy posádky neregistruji.“

„Co výsadkové moduly?“

„S danou částí lodi dosud nemám kontakt.“

May nechtěla říct nahlas, co jí běželo hlavou. Bylo to nemyšlitelné. Bylo nanejvýš nepravděpodobné, že by palubní systémy, jakkoli ochromené, nezachytily přítomnost dalších osob na palubě. May se však rozhodla, že nezabředne do bahna planých domněnek bez důkazů. Dost na tom, že se musela potýkat s realitou, a jejímu žaludku už docházela trpělivost s nutričním gelem a cukrovými oplatky.

„Dáš si se mnou cheeseburger?“

„Ráda.“

May v doprovodu neblahé předtuchy zamířila do jídelny. Díky restartu systému naštěstí došlo k obnově alespoň části vnitřního osvětlení, takže loď již nepřipomínala inkoustově černý labyrint zkázy. Ovšem ve srovnání s *Hawkingem II*, jak si jej May pamatovala, byla loď stále bezútěšnou, postapokalyptickou verzí sebe samé. Kdysi mihotavé panely na stěnách a nablýskané kovové podlahy měly v mdlém světle patinu špíny, jako by loď bloudila vesmírem bez posádky celá desetiletí. Jídelnu May našla ve stejném stavu jako ošetřovnu. Několik skříněk bylo otevřených a po zemi bylo poházené smetí. I jídelna byla jako celá loď přízračně tichá. May vyhlédla z pozorovacího okna.

„Vím, že jsou navigační systémy mimo provoz, ale stejně... Kde to sakra jsme? Máš nějakou představu?“

„Bohužel nikoli. Žádné souhvězdí v okruhu milionu kilometrů nepoznávám. V této chvíli tudíž nemohu určit naši polohu.“

„A určitě ani nevíš, jak dlouho jsme na cestě,“ dodala May.

„Ne.“

May zakroutila hlavou.

„Můžeme být kdekoli,“ zabručela. „Bůhví jak dlouho se už řítíme vesmírem... Jsme totálně v prdeli, co?“

„Naše situace je skutečně vážná,“ odušil počítač suše.

May obrátila oči v sloup. „Musíš pořád mluvit jako robot?“

„Můžete mne naučit mluvit, jak si budete přát. Toto je mé výchozí nastavení.“

„Můžu z tebe udělat správnou Britku?“

„Ovšem. Jaký dialekt?“

„Bournemouth. Jižní pobřeží.“

„Fajn. Co takhle... lepší?“

Přízvuk počítač vystihl dokonale, jeho tón byl však znepokojivě elektronický a v May místo pocitu domova vzbudil spíše tesklivou nostalgii.

„Asi bude lepší, když si necháš svůj ‚přirozený‘ hlas. Akorát mluv uvolněněji, ne tak strojově.“

„Žádný problém, zlato. Všechno bude dobrý.“

May se zasmála. „Řekla jsem uvolněněji, ne americky.“

„Omlouvám se. Americká angličtina se nejčastěji uvádí jako příklad ‚uvolněného‘ způsobu vyjadřování.“

„To se nedivím... Hele, mám nápad. Zkrátka poslouchej, jak mluvím já, a zkoušej to napodobit.“

„To nebude problém. Asimilace je má specialita.“

„Když už jsme u toho sblížování, máš nějaké jméno?“

„ANNI. To znamená Artificial Neural Network...“

„To nepůjde. Annie se jmenovala figurína, se kterou jsem měla během výcviku první pomoci tolik intimního kontaktu, že mi to vystačí po zbytek života. Můžu ti dát nějaké vhodnější jméno?“

„Vy jste velitelkou tohoto plavidla. Spadá to do vaší pravomoci...“

„Zase mluvíš jako robot.“

„Promiňte. Chcete mi vybrat jméno?“

„Ano, chci.“

May se nad tím důkladně zamyslela. Není ostatně vyloučené, že pojmenuje posledního přítele, kterého v životě pozná. Znovu si vybavila svou matku, jak stojí na břehu rybníka se založenýma rukama, s výrazem tichého znepokojení, ale beze známek paniky. Klidná síla jako ideální doplněk k matčině rtuťovitosti.

„V tom případě ti budu říkat Eve.“

„Eva. Kniha Genesis. Stvořená z Adamova žebra...“

„Nech si ty žvásty, prosím tebe. Eve se jmenovala moje máma. Trochu se ti podobala — bytostně praktická, vždy připravená ochránit mě před nebezpečím.“

„Jsem poctěna. Děkuji, velitelko Knoxová.“

„Poslyš, Eve, tohle musí být vzájemné. Žádné škrobené vykání. Odteď mi říkej May. To je od Maryam.“

„Maryam, arabská verze Marie, matky Ježíšovy, neboli Isa, jak stojí v koránu.“

„Vážně? Odtud pochází moje jméno? Já vždy myslela, že mě máma pojmenovala po své zapšklé staré tetě.“

„Možná se opravdu jmenuješ po zapšklé staré tetě, každopádně tohle je původ tvého jména.“

„Docela se mi teď líbí,“ zasmála se May a pomyslela si, jak chytrá její máma byla vždy, když jí obohacovala život takovými líbeznými detaily. „Tak, dost tlachání, Eve. Od této

chvíle už nejsi jen obyčejný spotřebič, ale má první důstojnice. Jsme tým. Jasně?“

„Rožu... Jasně, May.“

„Výborně. A teď zpátky k nepříjemným problémům, například k tomu, že se nám rozpadá loď. Pomohlo by nám, kdybychom věděly, co se s ní vlastně stalo. Máš k tomu nějaká data?“

„Vypadá to, že nejsi jediná, kdo trpí výpadkem paměti. Hned po restartu jsem zkusila vstoupit do lodního protokolu. Určitě víš, že mám za úkol evidovat průběh celého letu. To znamená ukládat surová data a pomocí své sítě kamer pořizovat audiovizuální záznam. Tento proces byl přerušen 15. prosince 2067 a obnoven byl až po restartu.“

„Je možné, že zdrojem tvé amnézie je totéž, co poškodilo loď?“

„Ano. Na druhé straně je nepravděpodobné, že by nějaká nehoda způsobila úplnou ztrátu dat. Mé procesory sice nefungují ideálně, mají však několik záložních systémů, které by za ten hlavní zaskočily.“

„Zálohy má určitě i řídicí středisko,“ řekla May nadějeplně.

„Všechna data se nepřetržitě vysílají zpět na Zemi. Pokud se nám podaří obnovit spojení, budeme moci určit příčinu problému.“

„Poslyš, Eve, vyškrtněme si ze slovníku *pokud*. Chtělaš říct, až obnovíme spojení, že ano?“

„Ovšem, s tou výhradou, že tím nevyjadřuji jistotu, protože nemám k dispozici empirická data.“

„No jasně. Já akorát potřebuju trochu optimismu. A kdyby ten můj pitomý mozek fungoval, jak má, možná bych ti i s leccím pomohla. Bohužel mám zatím tadyhle ještě pořád zmatek.“ May si poklepala na spánek.

„Mohu ti přehrát brífink k naší misi a dát ti přístup k instruktážním programům,“ navrhla Eve. „Prohledala jsem lé-

kařskou databázi a zjistila, že silné podněty mohou člověku vrátit vzpomínky ztracené v důsledku mozkového traumatu. Brífink obsahuje parametry mise, evidenci personálu a krátký přehled výzkumu doktora Stephen Knox, na jehož základě...“

May v duchu zabloudila ke svému muži a Evin monolog přestala poslouchat. Na Stephena nezapomněla, tolik se však soustředila na loď, vlastní přežití a nalezení cesty z mentální mlhy, že neměla ani čas, ani chuť přemýšlet o něčem jiném. Čím víc se však její duševní pochody vracely k normálu, tím častěji na Stephena vzpomínala.

Přestože se jí srdce dmulo teplem a láskou, žaludek jí svírala lehká úzkost. Bylo to proto, že se jí po něm jednoduše stýskalo a obávala se, že ji Stephen už pokládá za mrtvou? Že se teď trápí stejně, jako by se trápila ona, kdyby se jí donesla stejná novina o něm? Anebo za tím bylo ještě něco jiného? May si připomněla, co jí Eve řekla o retrográdní amnézii – starší vzpomínky se jí vybaví jako první nebo budou alespoň snáze přístupné, zatímco ty související s její chorobou se hned tak nepoddají.

Nakonec se jí všechno vrátí. On se k ní vrátí. Prozatím však May cítila, že Stephen je velmi, velmi daleko.

8

14. ÚNORA 2066
HOUSTON, TEXAS

Neděle odpoledne. May trénovala v simulátoru *Hawkingu II* v Johnsonově vesmírném středisku. Pilotní kabina se nacházela v duté kovové kouli zavěšené v neobyčejně silném elektromagnetickém poli, které napodobovalo vesmírné podmínky s vysokou mírou přesnosti. May se věnovala nácviku pobytu v nulové gravitaci a pomocí směrové trysky připevněné na opasku poletovala od jedné pracovní stanice ke druhé.

„Cvičná série dokončena,“ oznámil palubní počítač. „Absolutní skóre. Znamení práce, velitelko.“

„Děkuji,“ odušila May, zatímco pomalu klesala k zemi.

„Chcete sérii opakovat?“

„Ne. Asi bych měla jít ven a chvíli zase simulovat život lidské bytosti.“

„V tom případě se dobře bavte,“ řekl počítač.

„Hele netlač na mě, jo?“ zasmála se May.

Venkovní svět byl vlhký od deště a po asfaltu se honily stíny mraků. V simulátoru May stále zbývala spousta práce, v hlavě jí však hučelo a denní světlo nespátřila už několik dní.

„Čas na panáka. Nebo dva.“

Cestou k autu jí oděv promáčela lehká sprška, ale May to nevadilo. Byla ráda, že nad něčím může pro jednu jen mávnout rukou. Jako velitelka si neustále dělala vrásky s každým detailem, třeba sebemenším. Tak to zkrátka v NASA chodí. Právě teď však May zajímalo jen to, kde najde dobrou mar-

garitu se solí a klidné místo na cigaretu. Normálně by se jen vrátila do svého všedního bytu, kde by popíjela a kouřila o samotě, dnes však neměla náladu na to, aby si zase celý večer vyčítala, jaká je trapná samotářka. Další den bylo pondělí a to měla volné. Tak jej aspoň využije k zotavení po nějaké zábavě.

Přešla k jedinému autu na parkovišti, velmi americkému červenému mustangu v kabrioletu, na který padly všechny její úspory. Byl to automobilový dinosaur, který člověk mohl řídit sám. Autopilot May považovala za zhůvěřilost, protože řízení přece bylo jednou z největších životních radostí, zvláště ve sportovním kabrioletu a s větrem ve vlasech. V celém vesmíru neexistoval programátor, který by dokázal něco takového nahradit na počítači.

Devatenáctá ulice ve čtvrti The Heights se hemžila lidmi. May se zdálo, že kamkoli se podívá, páry se drží za ruce, jedí a popíjejí na zahrádkách restaurací a veřejně se líbají. Několik žen si neslo kytice a dárky. Provoz byl hustý, proto si May uklidnila nervy červenou dunhillkou a v rádiu si pustila nějaký přihlouplý pop.

„Dnes je vlastně Valentýna. Amíci a jejich okázalé randění.“ Zachvěla se. „Fujtajbl.“

Potřeba dát si sklenučku až dvě byla čím dál naléhavější. May se šnečím tempem sunula po ulici a hledala podnik, kde měli v kuchyni i jiné vybavení než jen fritézu s jedovatým olejem. Pomalu jí docházela trpělivost. Vtom o kousek dál začal kdosi vyjíždět z parkovacího místa před mexickou restaurací. „Alelujá,“ zaradovala se May. Jakmile se však místo uvolnilo, auto v protisměru udělalo prudkou otočku a hbitě do mezery vklouzlo.

„Zkurvysyn,“ zasyčela May.

Zatímco se na dotyčného řidiče chystala vychrlit proud nadávek, nevyšla si muže v povislém vlněném svetru a prošlapaných teniskách, který kráčel po chodníku vedle ní. Nos